



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupen JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou, se sídlem Kroftova 1, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2015, č. j. 1954-2/2015-900000-304.3 a č. j. 3239/2015-900000-304.3, ze dne 30. 1. 2015, č. j. 1955-2/2015-900000-304.3 a č. j. 1957-2/2015-900000-304.3, ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3416-3/2015-900000-304.3, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 3416-4/2015-900000-304.3, ze dne 5. 2. 2015, č. j. 3416-12/2015-900000-304.3, č. j. 3416-14/2015-900000-304.3, č. j. 3416-15/2015-900000-304.3 a č. j. 3416-13/2015-900000-304.3, a ze dne 23. 1. 2015, č. j. 59707-2/2015-900000-304.3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 8. 2015, č. j. 31 Af 12/2015 – 302,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 8. 2015, č. j. 31 Af 12/2015 – 302, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce napadá usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“) ze dne 5. 8. 2015, č. j. 31 Af 12/2015 – 302 (dále „napadené usnesení“). Napadeným usnesením krajský soud v řízení o žalobě proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného (dále „napadená rozhodnutí“) žalobci výrokem č. I. nepřiznal osvobození od soudních poplatků a výrokem č. II. žalobce vyzval, aby doplatil soudní poplatek v celkové výši 52.000 Kč do 1 týdne od doručení tohoto usnesení. Napadenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil (případně změnil) rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj, jimiž bylo podle § 42 odst. 2 písm. a) a § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, rozhodnuto o propadnutí vybraných tabákových výrobků, jejich zajištění a v jednom případě o uložení pokuty za správní delikt.

Nejvyšší správní soud pro přehlednost rekapituluje průběh řízení, který předcházel vydání napadeného usnesení. Krajský soud usnesením ze dne 9. 4. 2015, č. j. 31 Af 12/2015 - 247, vyzval

žalobce k doplacení soudního poplatku za zahájení řízení, za návrh na přiznání odkladného účinku a za návrh na vydání předběžného opatření, v celkové výši 52.000 Kč. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně podáním ze dne 15. 4. 2015 požádal krajský soud o osvobození od soudního poplatku. Svoji žádost zdůvodnil tím, že byl dne 17. 2. 2015 zadržen policií a od tohoto dne je jako obviněný z trestného činu neodvedení spotřební daně omezen na osobní svobodě. Dále uvedl, že jako podnikající fyzická osoba skončil s podnikáním ke dni 12. 2. 2015 a z podnikání mu tak již neplynou žádné příjmy, které by mohl použít na úhradu soudních poplatků, nedisponuje ani jinými finančními prostředky či majetkem, který by mohl zpeněžit a použít na úhradu soudních poplatků. Žalobce také uvedl, že byl postupem celních orgánů k podání žalob donucen a doposud zaplatil na soudních poplatcích 79.000 Kč, přičemž počet rozhodnutí žalovaného týkajících se jeho osoby není konečný a neustále roste. Krajský soud žalobci usnesením ze dne 21. 4. 2015, č. j. 31 Af 12/2015 - 251, nepřiznal osvobození od soudních poplatků a vyzval ho k doplacení soudního poplatku v celkové výši 52.000 Kč. V odůvodnění uvedl, že žalobce ke svým tvrzením nepředložil žádné doklady a důkazy, na základě nichž by mohlo být o jeho žádosti rozhodováno. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 111/2015 - 50, zrušil toto usnesení krajského soudu, přičemž krajskému soudu vytkl, že žalobce nevyzval k doložení svých tvrzení. Odkázal přitom mimo jiné na rozsudek ze dne 24. 9. 2008, č. j. 1 As 63/2008 - 34, podle něhož je povinnost doložit nedostatek prostředků na účastníkovi řízení, a nikoliv na soudu, avšak pokud z předložených důkazů není možné dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele a ověřit si jeho tvrzení, měl by soud žadatele poučit v tom smyslu, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu. Krajský soud proto poté pokračoval v řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků, žalobce však ani poté nevyzval k doložení svých tvrzení a napadeným usnesením žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků.

V odůvodnění **napadeného usnesení** krajský soud uvedl, že z textu kasační stížnosti vyplynuly další informace, konkrétně v ní žalobce uvedl, že neví, jakým způsobem by měl svá tvrzení v žádosti o osvobození od soudních poplatků doložit, neboť se nachází ve vazební věznici v Hradci Králové a jeho možnosti jsou v tuto chvíli značně omezené. Žalobce sdělil, že je proti němu Celním úřadem pro Královéhradecký kraj vedena daňová exekuce, přičemž v prohlášení o majetku zasláném daňovému exekutorovi sdělil, že krom přibližně 1.500 Kč na bankovním účtu (které daňový exekutor zajistil), nedisponuje žádným movitým ani nemovitým majetkem. Žalobce také uvedl, že po návštěvě jeho bydliště dne 16. 12. 2014 vydal daňový exekutor „protokol o bezvýslednosti soupisu“, neboť nenašel žádný majetek, který by mohl použít na úhradu vyčísleného dluhu. V mezidobí došlo k tomu, že žalobce ke svým totožným tvrzením v souběžně projednávané věci pod sp. zn. 31 Af 24/2015 předložil usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. Nt 1627/2015, o vzetí jeho osoby do vazby, protokol vyhotovený k exekučnímu příkazu prodejem movitých věcí Celním úřadem pro Královéhradecký kraj o bezvýslednosti soupisu věcí ze dne 16. 12. 2014 a prohlášení žalobce o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků ze dne 9. 6. 2015 (vzor o. s. ř. č. 58). Krajský soud jej proto již znovu k předložení dalšího prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech nevyzýval. Z protokolu o bezvýslednosti soupisu věcí vyplynulo, že soupis nebyl vykonán proto, že v pronajatém obydlí žalobce nebyly nalezeny exekučně postižitelné movité věci a že vybavení ubytovny je majetkem vlastníka nemovitosti. V prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech žalobce uvedl, že nemá příjmy z pracovního nebo obdobného poměru. K příjmům z podnikání nebo jiné samostatné výtěžčné činnosti žalobce uvedl, že podnikání ukončil dne 12. 2. 2015, k výši příjmů za poslední zdaňovací období uvedl: „nevím, účetnictví je zadrženo celním úřadem nebo policií, nevím, jestli se podalo daňové přiznání za rok 2014 a v jaké výši“. Dále žalobce uvedl, že nemá další příjmy ani osobní majetek větší hodnoty. K závazkům a výdajům obdobně uvedl, že má dluhy i výdaje, neví však v jaké výši, neboť je ve vazbě a nemá přístup k účetnictví. Krajský

pokračování

soud v napadeném usnesení konstatoval, že se nemůže spokojit s postojem žalobce, že „z vazební věznice je pro něj nanejvýš komplikované prokazovat něco co neví“, tj. že nemá žádný majetek, který by mohl na úhradu soudních poplatků použít. Byť jde o ztížené podmínky způsobené omezením jeho osobní svobody, rozhodně taková situace nevylučuje možnost obstarání si listin, které by jeho tvrzení dokládaly. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce je zastoupen advokátkou. Fotokopie příslušných listin z účetnictví (které je dle jeho tvrzení v držení celních orgánů nebo orgánů činných v trestním řízení), fotokopii daňového přiznání (které lze získat např. i od příslušného finančního úřadu), výpis z účtu (příp. účtů) si bezpochyby mohl vyžádat žalobce sám nebo zajistit zřejmě rychleji prostřednictvím své zástupkyně. Krajský soud nepřehlédl ani to, že přestože žalobce tvrdí, že ukončil podnikatelskou činnost, opomněl zmínit tu skutečnost, že je od 6. 1. 2015 společníkem (jediným) společností EKO NATURALCz, s.r.o., se sídlem Praha 5 – Smíchov, Kroftova 329/1. Rovněž nezmínil (ani nedoložil) nic o své majetkové situaci v Polské republice, jejímž je občanem na adrese Katowice, Bociánova 5. Povinnost doložit nedostatek prostředků je na účastníkovi řízení, a nikoli na soudu. Listiny, které žalobce k prokázání své majetkové situace předložil, však nejsou pro řádné posouzení jeho situace dostatečné. Vzhledem k tomu, že z předložených listin nebylo možné posoudit jeho majetkové a sociální poměry a ověřit si jeho tvrzení, že by nebyl schopen dostát zákonem stanovené poplatkové povinnosti, krajský soud dospěl k závěru, že nebyly dány podmínky pro osvobození od soudního poplatku ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Stěžovatel nejprve znovu zopakoval skutečnosti uvedené již v předchozí kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu č. j. 31 Af 12/2015 - 251. Navíc uvedl, že dne 25. 6. 2015 byl propuštěn z vazby poté, co Ústavní soud nálezem zrušil potvrzující rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové o vzetí do vazby, z důvodu porušení jeho základních práv a svobod. Podle stěžovatele od data jeho zadržení je kompletní účetnictví zajištěno Celním úřadem pro Královéhradecký kraj, stěžovatel tak nemohl podat daňové přiznání a prokázat výši příjmů, stav dluhů a výdajů pouhým obstaráním kopií potřebných dokladů bez účetním vypracovaného daňového přiznání, které by zohledňovalo jeho aktuální stav po protiprávním věznění v délce 4 měsíců. Výpisy z účtu též nemůže dodat, neboť žádné účty nemá. Na jediném jeho účtu bylo v době jeho neoprávněného věznění zadrženo daňovým exekutorem 1.500 Kč a nyní je již účet zřejmě zrušen, popřípadě má banka za žalobcem pohledávky za vedení účtu.

Stěžovatel uvedl, že pravdivě vyplnil prohlášení o majetku a nezná možnost, jak by mohl negativní skutečnost, že nemá majetek ani finanční prostředky doložit. Stěžovatel neopomněl zmínit, že je společníkem společnosti ECONATURALCz s.r.o., ale ta je v úpadku a žádné daňové přiznání zatím nepodávala. Ke své majetkové situaci v Polské republice se v Prohlášení o majetku vyjádřil, neboť uvedl, že nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, což platí i ve vztahu k Polské republice. Stěžovatel dále uvedl, že pokud se krajskému soudu způsob objasnění jeho majetkových poměrů jeví jako nedostatečný, měl by být poučen jakým konkrétním způsobem a jakými listinami má tyto skutečnosti prokázat. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby vydal rozhodnutí, že žalobce se osvobozuje v řízení vedeném pod sp. zn. 31 Af 12/2015 od povinnosti zaplatit soudní poplatky.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a otázka majetkových poměrů stěžovatele by se mohla objasňovat primárně jedine v Polsku. Stěžovatel podnikatelské aktivity na území České republiky v podstatě neukončil, jen je z fyzické osoby podnikatele „transformoval“ na společnost s ručením omezeným. Žádný veřejný zápis nesvědčí o tom, že by tato nová společnost byla v úpadku. Pokud by něco k takovému směru směřovalo, žalobce by byl jistě schopen alespoň předložit výsledek mimořádné

účetní závěrky či údaje potřebné k insolvenčnímu návrhu. Správce daně drží účetnictví jen z období, kdy podnikal jako fyzická osoba. Žalovaný na závěr poukázal na nedávno ukončenou daňovou kontrolu a nastínil přehled možných tržeb stěžovatele.

S ohledem na závěry plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 20 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), netrval Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku v řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Kasační stížnost **je důvodná**.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační stížnost téměř shodného obsahu stěžovatel podal i ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 167/2015, přičemž dne 27. 8. 2015 Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 As 167/2015 – 40 zrušil usnesení krajského soudu, které se obsahově shoduje s nyní posuzovaným napadeným usnesením. Nejvyšší správní soud dále vycházel i z rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 27, taktéž ve věci neosvobození stěžovatele od soudních poplatků, a v nyní posuzovaném případě neshledal důvod odchytil se od obou citovaných rozsudků.

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhuje, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal osvobození od soudního poplatku v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud může v případě meritorního projednání kasační stížnosti buďto kasační stížnost zamítnout pro její nedůvodnost, nebo rozhodnutí krajského soudu zrušit, případně zrušit též rozhodnutí správního orgánu (viz § 110 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel usiluje o zrušení napadeného usnesení a kasační stížnost opírá o nesprávné posouzení naplnění důvodů pro osvobození od soudních poplatků.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s., „účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li proto zvlášť závažné důvody. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovávají.“

Smyslem institutu osvobození od soudních poplatků je zabezpečení přístupu k soudní ochraně i u těch účastníků, kteří se vzhledem ke své sociální a finanční situaci nachází v tíživých majetkových poměrech. Je na účastníku samém, aby soudu dostatečně konkrétně popsal své osobní a majetkové poměry a současně aby projevils zákonem požadovanou aktivitu a předložil (pokud možno současně se žádostí o osvobození) doklady prokazující jeho nemajetnost. Nesplní-li účastník tuto svou povinnost, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50). Důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení.

Soudy tedy zkoumají, zda účastník řízení v žádosti o osvobození od soudních poplatků dostatečně konkrétně popsal, v čem spatřuje nedostatek prostředků k úhradě soudního poplatku a zda takové tvrzení rovněž řádně doložil. Přiznat osvobození od soudních poplatků je totiž možné jen při kumulativním splnění obou podmínek, tj. při dostatečně určitém tvrzení o nedostatečnosti prostředků k úhradě soudního poplatku a při doložení takového tvrzení.

pokračování

Vyplyne-li z uvedených údajů či obsahu spisu, že jsou nevěrohodné, popř. neúplné, soud žádost zamítne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88).

Přesto, že soud nezjišťuje z úřední povinnosti výdělkové a majetkové poměry účastníka a důkazní břemeno o tom, že jsou předpoklady pro osvobození splněny, nese navrhovatel, při posuzování, zda jsou uvedené předpoklady splněny, nemůže soud zůstat zcela pasivní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2012, č. j. 8 As 64/2012 – 12, „pro posouzení, zda jsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, je zároveň třeba, aby soud vyzval účastníka řízení k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Soud zpravidla zašle účastníkovi řízení formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ s tím, necht' tento formulář účastník zašle vyplněný zpět soudu spolu se všemi relevantními doklady, které se vztahují k tvrzeným skutečnostem o majetkových a výdělkových poměrech (...). Pokud stěžovatelka nedoložila krajskému soudu informaci o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech v důsledku opomenutí krajského soudu vyzvat ji k doložení těchto informací, nelze jí takovou skutečnost klást k tíži. Krajský soud proto zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Rovněž lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2008, č. j. 1 As 63/2008 - 34, podle něhož povinnost doložit nedostatek prostředků je sice na účastníkovi řízení, a nikoli na soudu, avšak pokud z předložených důkazů není možné dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele a ověřit si jeho tvrzení, měl by soud žadatele poučit v tom smyslu, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu (obdobně též přímo ve vztahu ke stěžovateli v jiných jeho věcech viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2015, č. j. 5 As 101/2015 – 42, a ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 111/2015 – 50).

Stěžovatel zaslal krajskému soudu zdůvodněnou žádost o osvobození od soudních poplatků, která by, pokud by údaje v ní byly vskutku pravdivé a úplné, měla poskytnout dostatečně přesvědčivý a komplexní obraz o stěžovatelových majetkových poměrech. Stěžovatelova situace je ovšem v mnohém specifická. Jako cizí státní příslušník, který v minulosti podnikal jak v České republice, tak v Polsku, byl od 19. 2. 2015 vzat do vazby a byl stíhán pro závažnou daňovou trestnou činnost. Jak stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, dne 25. 6. 2015 byl z vazby propuštěn. V daňovém řízení bylo vícero rozhodnutími správců daně rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků ve vlastnictví stěžovatele, přičemž tato rozhodnutí stěžovatel napadá žalobami ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud již ve věcech stěžovatele vedených pod sp. zn. 2 As 153/2015 a ve věci sp. zn. 1 As 167/2015 konstatoval, že je zřejmé, že na jedné straně stěžovatel může mít dostatek prostředků pro vedení své obhajoby i vícero řízení o žalobách ve správním soudnictví, neboť je představitelné, že mu zůstala k dispozici (např. u příbuzných, známých aj.) hotovost z minulosti, kdy podnikal. Na druhé straně je však též velmi dobře možné, že vskutku již žádnými dalšími prostředky nyní nedisponuje, neboť mu všechen podstatný majetek byl zajištěn správcem daně. K řádnému vedení své obhajoby i různých řízení ve správním soudnictví stěžovatel potřebuje nikoli nevýznamné prostředky. Musí platit náklady na svého advokáta v trestním řízení (nebyl-li mu takový advokát ustanoven). Dále je pochopitelné, že v řízeních ve správním soudnictví potřebuje zastoupení advokátem. Navíc mu vyvstává povinnost platit soudní poplatky ve vícero věcech správního soudnictví. Jeho finanční potřebu na vedení sporů v dané situaci tedy lze odhadnout na vícero desítek tisíc Kč.

Za této situace je nezbytné, aby krajský soud předtím, než stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků zamítne, stěžovateli umožnil tvrdit a prokázat či alespoň věrohodně osvědčit, jaké prostředky ve své nynější situaci zhruba potřebuje pro vedení soudních

řízení, jichž je účastníkem, čítaje v to i účelně vynaložené náklady na zastoupení advokátem, a na jakou část z toho má vlastní prostředky. Stěžovatele je třeba vyzvat, aby poskytl soudu přehled o trestních, správně soudních a případně jiných řízeních, která v současnosti vede, s uvedením, v jakých z nich je zastoupen advokátem a jaké částky musí na advokátní zastoupení vynaložit. Zároveň je nutné, aby sestavil přehled soudních poplatků, které již uhradil nebo k jejichž uhrazení je vyzván. Rovněž je třeba, aby stěžovatel věrohodně zpochybnil argumentaci správce daně, že může disponovat prostředky v Polsku. Je zřejmé, že na stěžovatele lze v tomto směru, kdy dokazování ve své podstatě směřuje k prokázání „negativní“ skutečnosti, tedy nemajetnosti stěžovatele, klást jen takové důkazní břemeno, které může s vynaložením přiměřeného úsilí unést. To znamená, že po stěžovateli je možno požadovat, aby poskytl soudu úplný a tak důkladný přehled svého majetku, jaký jen je s ohledem na svoji aktuální situaci schopen sestavit, a aby přesvědčivě vyvrátil či alespoň zpochybnil konkrétní podezření o tom, že ve skutečnosti určitým (skrytým) majetkem disponuje.

Poté, co stěžovatel výše uvedené informace krajskému soudu poskytne, bude na tomto soudu, aby zhodnotil jejich věrohodnost a přesvědčivost a posoudil, zda a případně v jaké míře může stěžovatel nést náklady na řízení, která vede, sám a v jaké míře mu lze případně poskytnout dobrodíní osvobození od soudních poplatků. Je na krajském soudu, aby stěžovatele vedl k tomu, že na svá řízení sám vynaloží všechny jemu rozumně dostupné prostředky, avšak zároveň aby nedopustil, že kvůli nedostatku prostředků by stěžovateli bylo znemožněno účinně hájit svá práva. Krajský soud bude muset vzít do úvahy také to, že stěžovatel byl podle vlastního tvrzení dne 25. 6. 2015 z vazby propuštěn. Pokud se stěžovatel již dále ve vazbě nenachází, zajisté bude moci prostřednictvím své právní zástupkyně poskytnout krajskému soudu veškerou součinnost při prokazování jeho aktuálních majetkových poměrů.

Krajský soud posud výše uvedeným způsobem nepostupoval a stěžovatele nevedl ke zjištění rozhodných skutečností. V důsledku tohoto pochybení nemohl soud řádně zhodnotit dostatečnost finančních prostředků stěžovatele k úhradě soudních poplatků. Jeho rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků je tedy za současného stavu věci nezákonné, neboť není opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav. Kasační stížnost je proto důvodná.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. povinen znovu rozhodnout o žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků. V dalším řízení soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu